

imitáló anekdotikus modorra. Az elbeszélőkedv 19. századi hagyománya – ahogy arra Tersánszky epikája kapcsán Kulcsár Szabó Ernő rámutatott – alkalmas volt arra, hogy az irodalmi szöveg tartalmi vonatkozásairól annak nyelvi megalkotottságára irányítsa a figyelmet.¹⁵ Végül az anekdota megidézése fontos szerepet játszott abban is, hogy Kosztolányi regénye a magyar irodalom viszonylatában minden korábbi kísérletnél határozottabban és sikeresebben törölte el a szórakoztató és a magas irodalom merev elhatárolását, olyan több szinten olvasható prózát teremtve ezzel, amely a jelen kor magyar irodalmában talált méltó követőkre.

¹⁵ Vö. KULCSÁR SZABÓ Ernő: *A literarizált eszköztelenség (Személyiség és jelhasználat Tersánszky regényírásában)*, *Kortárs*, 1990/3, 133–144.